

SZALÓKI ÁGI EGYMÁS UTÁN KÉTSZER NYERT FONOGRAM-DÍJAT AZ ÉV LEMEZE KATEGÓRIÁBAN

„Olyan vagyok a színpadon is, mint az életben”

Fotó: Pál László

Én magam is olyan vagyok, mint a zeném: hol játékos, hol melankolikus. Minden arcomat akkor tudom megmutatni, hogyha sokfélét énekelek – mondja Szalóki Ági, aki az elmúlt években több műfajban is kipróbálta magát, elnyerve a közönség és a szakma elismerését. A Kertvárosi-iskola meghívását elfogadva nemrég városunkban koncertezett zenészeivel: a halasi gyerekeknek Cipity Lőrinc című albumáról adott elő dalokat, mely 2007-ben az év lemeze lett kategóriájában.

Többféle műsorod van. Halasra, a Kertvárosi-iskolába egy gyerekeknek szólóval érkezted. Mire helyezed ilyenkor a hangsúlyt?

A leginkább arra, hogy ez egy élőzenei koncert, amivel a gyerekek elég ritkán találkozhatnak. Még ha élő énekes van is a színpadon, elég gyakori a playback-

elés. Az a legfontosabb célom, hogy megérezzék a zene felszabadító erejét. Egyébként ez nem olyan nehéz feladat, mert a gyerekek ösztönösen szeretik a muzsikát, a táncot. Minél idősebbek lesznek, annál inkább elvesz belőlük a kreativitás és az a fajta öröm, amit meg lehet találni a művészetekben. Ez nemcsak a zenére vonatkozik, hanem a mozgásra, a képzőművészetekre is. A koncerteknek általában van egy forgatókönyvük, de gyakorlatilag szinte bármi megtörténhet. Halason az óvodásoktól a 14 éves korú diákokig mindenkinek énekeltünk. Itt az volt a feladat, hogy mindenki úgy mehessen haza, hogy valami jót kapott.

Ezek szerint ez egy küldetés is részedről.

Igen, abszolút, amit én nagyon-nagyon élvezek. Igyekszem tanulni. A négy évvel ezelőtti első gyerekkoncertünk óta, úgy érzem, hogy rengeteget tapasztaltunk. Azért beszélek többes számban, mert olyanok vagyunk a zenészeimmel, mintha egy kis család lennénk. A színházteremtől kezdve a fesztiválokon át a bölcsődéig számos helyen felléptünk. Játsoztunk fogyatékkal élőknek, vakoknak és mindenhol óriási szeretetet kaptunk, és reméltük, hogy itt is tetszeni fog a gyerekeknek, amit csinálunk.

Mi az, amivel a leggyakrabban odamennek hozzád a gyerekek?

Leggyakrabban azt szokták mondani, hogy szép hangom van. Vannak olyanok, akik egészen különleges módon megnyílnak, és elkezdnek mesélni szinte bármiről, ami velük történt. Nagyon fontos, hogy a zene olyan csatornákat nyit meg ember és ember között, amelyek amúgy zárva volnának. Koncert után úgy érzik – és hála Istennek gyakran felnőttek is –, mintha ismerősök, barátok lennének, hiszen megszólítom őket a hangommal, azzal, hogy kiállok eléjük. Nem próbálok pózolni. Tudják rólam, látják rajtam, hogy olyan vagyok a színpadon is, mint az életben. Valószínű, hogy ez bátorítja őket abban, hogy utána odajöjjenek beszélgetni. Nagyon sok tehetséges gyereket ismertem meg a koncertjeim alkalmával. Olyanokat, akik fantasztikusan táncolnak, sőt: verset írnak, énekelnek, vagy egyszerűen „csak” okosakat válaszolnak a kérdéseimre vagy jó a fantáziájuk. Ez nekem is hatalmas tanulság, mert a gyerekek nagyon sokat tudnak: sokról sokfélét. Remélem, még hosszú út áll előttem, ami a gyerekműfajt illeti. A közelmúltban volt alkalmam együtt dolgozni a Gryllus testvérekkel. Zentán és Szabadkán léptünk fel. A zentai koncerten vendégként szerepeltem a Prima Primissima-díjas Kaláka együttesrel. Fantasztikus volt pár méterről nézni ezt a négy embert. A gyermeki játékosságot, a csillogást a szemükben, a kedvességet, a humort, a lendületet, amit láttam, példaértékűnek tartom. Szeretném, ha én is ilyen lehetnék, és megtarthatnám ezt az erőt, mert ezt a gyerekek is érzik és a közönség általában.

Felnőtteknek szóló lemezeid, előadásaid is vannak. Különböző műfajokban is sikerrel próbáltad ki magad, díjakat nyertél.

2006-ban a Hallgató című albumom lett az év jazz lemeze, 2007-ben, pedig a Cipity Lőrinc az év gyereklemeze.

Mitől függ nálad, hogy éppen mibe fogsz bele?

Amikor egy színész elkezd játszani, és kezdik egyre többen megismerni, akkor látják őt, mondjuk, egy tragédiában; aztán egy pár év múlva feltűnik egy vígjátékban, majd esetleg egy énekes darabban, és ezt megértik az emberek. Úgy tartják, hogy olyan színész, akinek sok arca és jó hangja van. Egy énekestől viszont ezt nehezebben tudják elfogadni, vagy jobban rácsodálkoznak. A zene is annyira sokféle. Ha belegondolunk, a zenének funkciója van, legalábbis régen még az volt. Mindenki, vagy a többség, mert, szeretett és tudott is énekelni, táncolni, mert a kettő elválaszthatatlan volt. Akadtak azonban egy páran, akikről köztudott volt, hogy különlegesen jó hangjuk, nagyobb repertoárjuk van, vagy igazán szeretik megmutatni az énektudásukat. Énekeltek virrasztáson, temetésen, keresztelőn, a templomban előénekesként és lakodalmak alkalmával, mulatozáskor is. Ezek a dalok mind egy egységet alkottak az emberben attól függően, hogy éppen milyen hangulatuk van, vagy milyen alkalom adódik. Az egyes műsoraim ilyen funkcióknak, alkalmaknak feleltethetők meg. Más dalokat tudok énekelni, amikor gyerekeket szólítok meg és másokat, amikor felnőtteket. Más az, amikor népdalokat adok elő: más közegben énekelek, más szituációkban. A Karády-összeállítás például egy különlegesség, mert intim helyzetekben szeretem énekelni: bárókban vagy kerthelyiségekben. Visszatérve a kérdésedre: nem énekelek olyan sok dalt. Egy műsorhoz átlagban 15 szám tartozik.

Szerintem az nem kevés.

Nem kevés, de én nem tudnék megelégedni ugyanazzal a 15-20 dallal egy éven keresztül. Nagyon boldog vagyok, hogy ahány repertoárom, műsorom van, annyiféle dalt, hangulatot hozhatok elő magamból. Valószínű, hogy egyszerűen ez az oka. Én magam is olyan vagyok, mint a zeném: hol játékos, hol melankolikus. Minden arcomat akkor tudom megmutatni, hogyha sokfélélt énekelek. Ez valahogy kirajzol engem.

Milyen arcodat ismerheti még meg idén a közönség? Lesz-e újabb előadás, lemez?

Szeptemberben jelenik meg a Karády-lemezem, aminek az lesz a címe, hogy A vágy muzsikál. Az album a 30-as, 40-es években külön Karády számára írott slágerekből egy válogatás.

Mi fogott meg téged Karády Katalinban?

Arra jöttem rá, hogy én úgy hallgatom az énekeseket, hogy a hangjukhoz hozzáképelek egy személyiséget, és Karády hangja nagyon erősen hordozza a személyiségét. Azt, hogy egy előadó hogyan formálja a szavakat, mire fektet hangsúlyt, hol mosolyodik el, lehet hallani az énekén. Azt hiszem, engem elsősorban ez ragadott meg, hiszen népdalénekesként énekesek százait hallgattam archív felvételekről. Nem tudhattam róluk semmit. Esetleg azt, hogy hol született, hány éves, de gyakran még azt sem. Ahhoz, hogy a dalukat még elevebben és hitelesebben tudjam előadni, már nem volt módom találkozni velük. Hozzá kellett képelnem valamit, nagyon erősen kellett használni a fantáziámat. Karády esetében ott van egy csomó film meg amit olvasni lehet róla. Azon túl, hogy megnéztem a filmjeit, és elolvastam az életét, úgy éreztem, hogy nincs szükségem erre, mert annyira erős, amit a hangjából ki tudtam olvasni, vagy meg tudtam tanulni. Az hatott rám Karádyban, hogy nagyon szép szövegeket énekelt. A mai slágerek szövegei ezekhez képest igen silányak, kevésbé gazdag szókincsűek. Természetesen az is eléggé meghatározó volt a Karády-választásban, hogy az utóbb időben egyre több jazz zenéssel dolgozom együtt, és így adódott. Amikor a Karády-dalok íródtak az uralkodó zenei stílus a jazz volt. Az szólt mindenhol. Most egy kicsit, azt hiszem, megszólalhatnak ezek a dalok úgy, ahogy, mondjuk, az 50-es években játszották volna, ha szólhatott volna a jazz.

A hang szerepéről beszéltünk. Te mit teszel meg a hangod érdekében?

Egy énekesnek sokat kell aludnia, és sok folyadékot, vizet kell innia. Bár én alig aludtam az éjszaka, mert egyszerűen nem tudtam. Mindenesetre egyfolytában gyakorolok, énekelek. Mivel tavaly átestem egy hosszabb betegségen, most már jobban figyelek arra, hogy a légzésem is helyesebb legyen. Nem jógázom, de azért nagyon odafigyelek magamra.

Halasi Tükör, 2008. június 4., XXII. évfolyam 23. szám, 6. oldal., az interjú készítője: Pál László